

mindst menneskeligt ser vi lovforslaget som værende uacceptabelt.

Socialdemokraterne kan derfor ikke stemme for lovforslaget og skal samtidig dybt beklage, at den borgerlige regering sammen med et flertal i Folketinget agter at smadre de kommende mange års byfornyelsesindsats.

Socialdemokraterne har i forbindelse med finansloven ønsket at gå den modsatte vej i form af øgede bevillinger til byfornyelse og kvarterløft til gavn for de lejere, der stadig bor alt for dårligt, og til gavn for beskæftigelsen.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget finder de massive forringelser af byfornyelsen helt uacceptable. Ikke alene har regeringen med støtte fra Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne nu for tredje år i træk beskåret byfornyelsen til et niveau, der nu er tæt på en fjerdedel af niveauet for få år siden. Det er i sig selv slemt nok set i lyset af de mere end 100.000 boliger, der fortsat mangler basale fornødheder som f.eks. bad, toilet, centralvarme eller ordentlig isolering.

Men med det foreliggende lovforslag beskæres byfornyelsen voldsomt. Lejerne kan se frem til højere huslejer samt mindre og mere usikker hjælp til at betale forhøjelserne. Lejernes indflydelse på byfornyelsen elimineres. Dermed har regeringen med sine støttepartier sendt en massiv regning videre til lejerne, som samtidig mister muligheden for at sige fra. Det er dybt usympatisk – ikke mindst i en tid, hvor lejerne også i mange andre sammenhænge er jaget vildt.

Endelig betyder reformen, at kommunernes muligheder for at kræve forfaldne ejendomme byfornyset forsvinder. Dermed fjernes den sidste rest af retssikkerhed for lejerne, der helt og aldeles er prisgivet udlejernes luner, mens lejerne selv betaler regningen. Lovforslaget betyder mindre byfornyelse, højere huslejer og nul lejerindflydelse. Socialistisk Folkeparti vil stemme imod lovforslaget.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at det er Enhedslistens opfattelse, at regeringen, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Kristendemokraterne med dette lovforslag afskaffer byfornyelsen, som vi kender den.

Tidligere har byfornyelsen været baseret på en slags socialdemokratisk social kontrakt. Samfundet gik ind med støtte til de udlejere, der ikke

kunne finde ud af at vedligeholde deres ejendomme. Til gengæld blev lejerne sikret mod for høje huslejestigninger og fik en vis indflydelse på de ting, der skulle ske med deres bolig.

Den tidligere SR-regering udhulede selv denne kontrakt. Nu river den borgerlige regering den helt i stykker.

I lovforslaget fjernes alle lejernes rettigheder, og samtidig får ejerne ret til at hæve huslejen, idet huslejeløftet for byfornyejede ejendomme bortfalder.

De massive huslejeforhøjelser, der kan ventes sammen med forbedringer af ejendommene, vil jage de nuværende lejere ud af lejlighederne. I forvejen har flere kommuner brugt byfornyelsen til at skifte beboerne ud. Med regeringens forslag er det stensikkert, at de mennesker, der bor i noget møg, ikke har en chance for at komme til at bo i de nye lejligheder.

Den forventelige store huslejestigning viser, at når statsministeren i Folketingets spørgetid den 26. februar 2003 ved besvarelsen af spørgsmål nr. S 2117 udtaler, at han ikke vil lave ændringer til ugunst for lejerne, og de har derfor »ingen som helst grund til at føle sig utrygge ved regeringens overvejelser på huslejeområdet«, ja så er det intet mindre end en sandhed med modifikationer eller endnu et løftebrud.

Grundlæggende er det ejernes manglende vedligeholdelse, der er skyld i behovet for byfornyelse.

Fremover vil den blinde tro på, at markedet kan forbedre de mange tusinde dårlige boliger i f.eks. København, herske.

Kommunerne fratages deres mulighed for at gribe ind over for husejere, der lader stå til. Det står til gengæld kommunerne frit for at give ejerne kontant støtte – dog uden at kunne stille betingelser.

Aftalt boligforbedring for andelsboliger (og ejerboliger) afskaffes. Kun meget begrænset støtte til udvendig vedligeholdelse fortsættes.

Det pakkes så ind i lidt ideologisk tågesnak om selv at være ejer og baseres på, at regeringen og deres støttepartier tror, at andelsboligerne er i meget bedre stand end de private ejendomme.

København har 90.000 private andelsboliger, næsten alle er fra før 1950, og behovet for byfornyelse her overstiger behovet i den private sek-